

КИНО

Обичам киното. От малък се влюбих в него и през целия ми, засега двайсет и пет годишен живот, за мен е било една от най-големите магии на света, ако не и най-голямата. По едно време даже смятах да уча за режисьор, но като си видях дипломата се отказах. Останах си с техническото образование и да си кажа право, не съжалявам.

Но ставаше дума за киното. По това време работех като техник по поддръжката в онзи, новия хотел с големия плувен басейн отзад. Вика ме един ден шефът и казва: “Дошли са едни германци от Източна Германия да снимат някакъв филм на басейна. Ще го пълнят ли, ще го празнят ли, не знам. Плащат си всичко, но искат да имат на разположение наш човек. Та да идеш да се представиш на уредника, той е българин.”

Отивам аз при него, представям му се, а той ми дава ключа на една стая и казва да стоя там, докато не ме повикат за нещо. Щом така искат, така да бъде! Сядам в шезлонга на терасата и наблюдавам какво става край басейна. А те разтовариха разни кинокамери, прожектори, а аз, нали си падам по киното, седя и зяпам. Сега поне ще видя как се прави кино.

Снимаха някаква германско-българска продукция. А германчето, дето играе главната роля – страхотен сладур! И другите мадами не бяха лоши, но това беше една класа отгоре. Гледам го и не мога да му се нарадвам – голяма работа!

Снимаха се по бански – някаква сцена край басейна, уж някъде в Близкия изток. Две наши момчета играят ролята на плейбои и току се усукват около нея: “Хабаля-хубаля”, плямпат уж на арабски, а германчето, като пуснало една усмивка, чак да ти прималее!

Опитах се да сляза долу, за да я видя по-отблизо, но уредникът ме изгони – трябвало да си стоя на мястото... Все пак успях да й хвърля едно око – страхотно мадамче!

На другия ден си донесох бинокъла – имам един, дето увеличава милион пъти. Цъфнах на балкона по бански, изтегнах се в шезлонга и не свалих от очите си Цайса.

Работата ми хареса – от една страна, получавам си заплатата, от друга – гледам сеир, от трета – правя си плаж. А и уредникът обеща да пусне допълнително нещо: “Ще има “гювеч”!” – каза, ако нямаме проблеми.

Като гледах през бинокъла ми се струваше, че съм на метър от германката – виждах дори капчиците вода по кожата ѝ. А тя, кожата ѝ, гладка, златиста от слънцето, русата ѝ коса пусната до гърдите, изобщо да не ти разправам! Голяма работа!

Влюбих се тайно и разбира се безнадеждно, защото какъв шанс имам аз при една актриса, че и германка отгоре но това?

Седях си на терасата и наблюдавах снимките два-три дни. Никой за нищо не ме потърси. Помислих, че са ме забравили и взех, че се обадох на уредника, че току виж, пропуснали ме и за “гювеча”... Завъртях се след работа в групата на кинаджиите, но тъй като слабо схващах немския (колко мога да науча в техникума?), успях само да чактисам, че ще ходят вечерта в бара.

Издънких се аз в новите си дънки, сложих няколко десетака в джоба и рано-рано се инсталирах в бара. По едно време немците пристигнаха, а нея я няма... Някъде след полунощ, когато всички бяхме вече добре накълвани, един от тях ме позна и ме покани на масата им. Добре че знаеше малко руски, та се разбрахме. Метнах го, че съм

технически сътрудник на продукцията и той взе да ми вика “колега”, защото и той бил по тази част.

Хубаво, но на мен умът ми е все в оная, артистката. Къде е, питам го онази шьойне медхен с русите коси. А, Лоте ли, казва, тя си остана в стаята, защото утре има трудни снимки – съсредоточава се. И нали разбирам малко от кино, оцених нуждата от подобни жертви и повече не попитах. Колегата обаче ме погледна подозрително и попита шеговито дали нямаме нещо с нея. “Де да имах!” – отвърнах.

На другия ден отново се инсталирах на терасата с бинокъла в ръка. Пристигна групата и започнаха да се готвят за снимки. Сцената беше твърде проста: излиза онова сладурче от басейна, а един от нашите плейбои я пресреща точно до стълбичката. Какво не им харесваше, не знам, но цял ден репетирах тази сцена, сякаш кой знае колко беше важна. Ама как ще им хареса, като нашите взели за ролята на плейбоите двама дръвника, сигурно от Горубляне, дето и хабер си нямат от кино!

По едно време (беше по обед), уредникът разгони всички от площадката – останаха само немският и нашият режисьор, операторът и още един-двама. Плейбойът (аз все така го наричам, защото ме е яд на него, а и май че му завиждам) стои под навеса по бански и чака. Скача моята мадама в басейна, след малко чувам “камера” и излиза онова рибе от водата ... голичко!

Щях да падна от терасата! Въртя лупите на бинокъла, фокусирам го – няма лъжа, няма измама – онова мадамче наистина беше съвсем голо! Няма да повярваш каква красота! Човек може инфаркт да получи от такава гледка. Гледам разтреперан и чувствам как въздухът ми не достига, а бинокълът взе да я губи от обектива.

“Тръгвай!” – вика нашият режисьор и онова типче тръгва с клатеща се походка, сякаш излиза на ринга. “Найн! Найн!” – вика немецът и нашият режисьор обяснява нещо на момчето, то кима с глава, но когато след малко тръгна към момичето, се движеше като на дансинг. “Къде си тръгнал бе, педераст!” – щях да му викна по едно време, но се сдържах, защото ако ме усетеха, че гледам...

“Ти си изненадан!” – вика му режисьорът, защото онзи, прехласнат в гледката, бе забравил да се изненада. Тогава спира като закован и разперва ръце, отстъпвайки крачка назад, сякаш е видял дядо господ.

Откъде го изровиха тоя тъпанар? Вярно, ролята му беше епизодична, но все пак да бяха взели истински актьор! Но къде щяха да намерят сред нашите артисти такъв като него – с мускулести рамене като на Супермен и лице, сякаш слязло от рекламата на Жилет. (Е, и ние имаме един хубавец, Стефчо Данаилов, но той в тъпи филми не играе.)

Както и да е, направиха няколкостотин, ако не и милион дубъла, но нищо не излезе, поне по моя преценка. Момичето измръзна цял следобед голо до басейна, наметнато с един халат, а онзи тип не можа като хората да подходи към него.

Вечерта не стоях дълго в бара, защото Лоте пак я нямаше. “Колегата” ми обясни, че била малко понастинала, но утре били последните ѝ снимки и после щяла да бъде по-свободна. Изпращала ми много поздравя. Шегуваш се, казвам му. Не, не се шегувал – видяла ме на терасата с бинокъла. “Днес ли?” – ужасих се.

Цяла нощ сънувах Лоте как протяга ръце към мене, аз – също, но не мога да я достигна. Опитвам се да ида до нея, но краката ми тежат като оловни и не мога да ги отлепя от земята. Събудих се така изморен, сякаш наистина бях с оловни крака...

На другия ден заех позиция на балкона по-рано, като взех мерки да остана незабелязан – скрих се зад един слънчобран.

Посъветвах се двамата режисьори и започнах. Този път бяха повикали другия плейбой. Този се държа според мене по-свастно, бих казал дори геройски, като имам предвид пикантната обстановка. Щом обаче видеше голото момичето до басейна, си глътваше езика, забравяше си граматиката и гледаше като разгонен нерез. Когато накрая се престаши да я прегърне, така я сграбчи, че щеше да я събори във водата.

Немският режисьор се развика, момичето се разплака и оттам насетне работата се закучи...

Лоте се загърна в халата си и се прибра. Двата режисьори седнаха под навеса да се съвещават. Дълго си шпяха, но по едно време погледнаха към мене и аз се прибрах в стаята, за да не помислят, че шпионирам.

Трябваше да съм бил заспал, защото ме стресна звънът на телефона. Грешка ще е, рекох си, но все пак го вдигнах. Беше уредникът. Слизай, казва, че не могат да отворят крана на басейна да се източа водата. Тръгнах, както си бях по бански, защото трябваше да се гмурна до дъното и да отворя резервния клапан. (Знаех, че външният кран бе ръждясал и не мърдаше.)

Пиколото не иска да ме пусне в асансьора – било забранено да се разкарвам по бански из хотела. “Това ми е работното облекло бе, копеле, обяснявам му, а той ме гледа като глътнал керпиден.”

Вървах наперен през фойето, а чужденките ме зяпаха – не изглеждах зле! Събух си джапанките на сянка под навеса и тръгнах към басейна, мислейки си дали ще успея да развинтя резервния клапан, тъй като отдавна не е бил отварян. Наоколо беше тихо – часът бе някъде към два следобед и всичко живо си почиваше. Само мен ли хванаха да бачкам в този топлик?

Тъкмо приближих до стълбичката и нещо приписна до парапета на басейна. Спрях и изумен видях... Лоте. Изкачва се по стълбичката гола-голеничка, гледайки към капките, които се стичаха по златистата ѝ кожа надолу към корема.

Щом ме видя, се изненада не по-малко от мене, но бързо се окопоти (нали е артистка!) и се усмихна свенливо, а не се разпищя като някоя лигла. Не прикри голотата си, а стоеше и ме гледаше неподвижно с големите си сини очи.

Преглътнах с внезапно пресъхнала уста и сам не разбрах как протегнах ръце към нея, шепнейки: “Лоте! Колко си хубава!” Тя не помръдна, та си помислих дали не съм слънчасал, а това да е халюцинация...

Тя се изкачи на последното стъпало и картината се раздвижи. Не, не беше халюцинация! Кожата ѝ блестеше с капчиците вода като бисерна. Протегнах ръка и я докоснах. Ръката ѝ бе топла и гладка. Направих крачка и се озовах толкова близо до нея, че почувствах дъха ѝ. Тя се изкачи на парапета на басейна и гърдите ѝ се озоваха точно срещу устните ми. Почувствах, че губя самообладание. Бавно я прегърнах и целунах тези две зрели смокини, които ми се сториха най-чудния дар на природата. Тя потръпна, сякаш се събуди от вцепенението си, после скочи от парапета и затича към фургона. Гледах след нея с туптящо в гърлото си сърце...

“Вундабаа! Вундабаа!” – стресна ме вик и в следващия миг вратата на фургона се отвори и оттам изскочиха с възторжени викове немецът, а след него и нашият режисьор. Понечиха да прегърнат Лоте, но тя се измъкна и влезе във фургона.

Едва сега осъзнах измамата. Бяха ме снимали скришом. Снимали са ме без да подозирам нищо и никакъв кран не е бил развален. Бил съм най-обикновен дубльор!

Казвах, че съм изръмжал неистово, че съм връхлетял обезумял върху нещастните режисьори. Помня само, че бранейки се от юмруците ми, немецът викаше: “Камера! Аухнаме!”, сякаш не удрях него, а камерата. Така съм беснял няколко минути.

В един миг ми се мярна Лоте, вече по бански, да слиза бавно от фургона. Замръзнах занемаял. Тя приближи до мене, надигна се на пръсти и ме целуна по бузата. “Данке” – прошепна и на мене ми се стори, че тази целувка беше не само извинение за малката измама.

Вечерта отново бяхме в бара. С Лоте. Тя танцува и лудя цялата вечер. Блестеше над всички. През цялото време бе до мене, сякаш искаше да подчертае, че аз съм нейният кавалер. Чудех се докога ще продължи това щастие – дали не само до сутринта?

Какво стана по-нататък, няма да разказвам – не искам да се хваля, а няма и да повярвате. Ще кажа само, че на другия ден (както става обикновено във филмите) режисьорът официално ми предложи да играя ролята на плейбоя. Трябва да призная, че дълго не се колебах, но не заради хонорара, а заради любовта ми към киното и... към Лоте.

После естествено се разделихме.

Бяха минали май една-две години и един ден жена ми (бях се оженил междувременно) се връща вкъщи разгневена като кобра. Какъв е, пита ме, този филм, дето си участвал с някаква германка. Нали съм ти разказвал, напомням ѝ, а тя фучи: “Разправял си ми, но не и за разни порнографски сцени!”

Кипнах тогава и викнах: “Нищо не разбираш от кино ти, нищо! За тебе всичко е порнография! А любовта е химера, която изчезва след брака, преди още да се е появила!”

Както и да е, пуснах си малко брада (за да не ме познаят в киното) и отидох да видя филма. Сам.

Сякаш отново изживях онази мимолетна и толкова нежна любов! Тръпнех от щастие, че всичко това ми се беше случило, и от тъга, че вече бе отминало...

Къде си ти сега, Лоте? Все още ли си така хубава? За мен винаги ще си останеш русалката, която излиза от водата...

Накрая тъжното ми настроение се разведри от един много сполучливо пресъздаден бой: един тип по бански раздаваше юмруци наляво-надясно по двама отрицателни герои и всичко изглеждаше толкова истинско, че публиката заръкопляска!

1983 г. Бургас.